

การเก็บได้ซึ่งทรัพย์สินหาย : ประโยชน์และโทษตามกฎหมาย

พิบูลย์ วิทยุรบ์ปัญญากุล *

บทนำ

หลายท่านคงจะคุ้นเคยกับข่าวตามหน้าหนังสือพิมพ์หรือโทรทัศน์ที่มักมีการเผยแพร่ข่าวของพลเมืองดีที่สามารถเก็บได้ซึ่งทรัพย์สินหาย หรือของมีค่าต่างๆ ได้ไม่ว่าจะเป็นโทรศัพท์มือถือ คอมพิวเตอร์โน้ตบุ๊ก สร้อยคอ ทองคำ หรือกระเป๋าตังค์ เพชร เงิน โดยพลเมืองดีเหล่านี้ก็มักจะได้รับรางวัลจากบุคคลที่เป็นเจ้าของทรัพย์สินเหล่านั้นเป็นเงินจำนวนหนึ่ง ผลอันไม่เป็นรูปธรรมจากการทำดีนี้เองที่ทำให้คนส่วนใหญ่ในสังคมคิดว่ารางวัลที่ได้รับมามีมูลค่าไม่มากเท่ากับสิ่งที่เขาเก็บได้

จะเห็นได้ว่าเรื่องที่ยกมานี้แท้จริงแล้วไม่ได้เกี่ยวข้องกับหลักทางศีลธรรมเท่านั้น แต่การเก็บได้ซึ่งทรัพย์สินหาย ได้นั้นก็ยังเกี่ยวข้องกับเรื่องของกฎหมายโดยตรงอีกด้วย¹

ดังนั้น เห็นสมควรที่จะมีการส่งเสริมความรู้เบื้องต้นทางกฎหมายแพ่งและกฎหมายอาญาแก่บุคคลทั่วไปในเรื่องการเก็บได้ซึ่งทรัพย์สินหาย มีประเด็นทางกฎหมายที่จะกล่าวถึงนี้สามารถจำแนกได้เป็น 2 ประเด็นด้วยกันคือการเก็บของตกหายตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ และการเก็บของตกหายตามประมวลกฎหมายอาญา

1. การเก็บของตกหายตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ ก่อนอื่นต้องมาทำความเข้าใจในคำว่าของตกหายหรือเก็บได้ซึ่งทรัพย์สินหาย²ว่าคือ ของที่มีเจ้าของแต่เจ้าของหรือผู้ที่มีสิทธิเหนือของนั้นไม่ทราบว่าจะอยู่ที่ไหน หาไม่เจอ หรือทำตกไว้ที่ใด³ โดยที่เจ้าของยังมีกรรมสิทธิ์ในของนั้นอย่างบริบูรณ์ บุคคลที่เก็บได้จะไม่มีสิทธิใดๆในทรัพย์สินหายที่เก็บได้นั้นทรัพย์สินหายนั้นต่างจากของที่ไม่มีเจ้าของเพราะของไม่มีเจ้าของคือเจ้าของได้สละกรรมสิทธิ์ในทรัพย์สินนั้นหรือกล่าวอีกนัยหนึ่งคือไม่ต้องการได้ของนั้นแล้ว ทรัพย์สินไม่มีเจ้าของคือทรัพย์สินที่เจ้าของทิ้งแล้วนั่นเอง ใครอยากได้ก็เข้าไปเก็บเอาได้ นึกถึงของที่อยู่ในถังขยะนั้นก็คือของที่ไม่มีเจ้าของใครต้องการก็ไปเก็บเอา

การปฏิบัติตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์เมื่อเก็บได้ซึ่งทรัพย์สินหาย ได้ ผู้ที่เก็บทรัพย์สินหายได้มีหน้าที่ตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา 1323 ต้องทำดังต่อไปนี้ คือ

* อาจารย์ประจำสาขานิติศาสตร์ คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏบ้านสมเด็จเจ้าพระยา

¹ ประมวล สุวรรณศร, อธิบายประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ ว่าด้วยทรัพย์สิน, น.156.

² บัญญัติ สุชีวะ, คำอธิบายกฎหมายลักษณะทรัพย์สิน, น.170-171.

³ เสนีย์ ปราโมช, อธิบายประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ กฎหมายลักษณะทรัพย์สิน, น.241.

⁴ เรื่องเดียวกัน, น.242.

1. **ส่งมอบ**ของนั้นแก่เจ้าของ หรือผู้ที่มีสิทธิจะได้รับของนั้น
2. **แจ้ง**ให้เจ้าของหรือผู้ที่มีสิทธิได้รับของนั้นโดยเร็ว
3. **ส่งมอบ**ของนั้นแก่เจ้าพนักงานตำรวจ หรือพนักงานเจ้าหน้าที่อื่น ภายใน 3 วัน และแจ้งถึงพฤติการณ์หรือเบาะแสที่ทราบเพื่อเป็นเครื่องช่วยในการตามหาตัวเจ้าของหรือผู้ที่มีสิทธิได้รับของนั้น

ถ้าไม่ทราบตัวเจ้าของหรือผู้ที่มีสิทธิได้รับของนั้นให้ทำตาม ข้อ 3. ได้กำหนดคือส่งมอบแก่เจ้าพนักงานตำรวจหรือพนักงานเจ้าหน้าที่อื่น อีกทั้งผู้ที่เก็บทรัพย์สินหายได้ต้องรักษาของนั้นไว้ด้วยความระมัดระวัง

1.1 สิทธิได้รับรางวัลจากเจ้าของหรือผู้ที่มีสิทธิได้รับของนั้น ตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา 1324 คือเรียกเอารางวัลจากผู้ที่เป็นเจ้าของหรือผู้ที่มีสิทธิได้รับของนั้น เป็นจำนวนร้อยละ 10 แห่งค่าของ จาก 30,000.-บาท (เช่น ของตกหายมีค่า 30,000 บาท ผู้เก็บได้จะได้รางวัล 3,000 บาท) ถ้าของตกหายมีราคา สูงกว่า ๓๐,๐๐๐.-บาท ให้คิดเอาอีกร้อยละ 5 ของจำนวนเงินที่เกินจาก 30,000.-บาท เช่น ทรัพย์สินหายมีค่า 50,000 บาท ผู้เก็บได้จะได้รางวัลจาก 30,000 แรก คือ 3,000 บาท 20,000 บาท หลังจะได้ 1,000 บาท รวมจะได้รางวัลทั้งสิ้น 4,000 บาท

ถ้าผู้ที่เก็บของตกหายได้ นำของที่เก็บได้ส่งเจ้าพนักงานตำรวจหรือพนักงานเจ้าหน้าที่อื่น ให้เจ้าของ ทรัพย์สินหรือผู้ที่มีสิทธิได้รับของนั้น เสียเงินเพิ่มต่างหากจากรางวัลที่จะต้องให้อีกร้อยละ 2.5 แห่งค่าของของตกหาย เป็นค่าธรรมเนียม แต่ค่าธรรมเนียมนี้จำกัดไว้ไม่เกิน 1,000.-บาท ยกเว้นกรณีผู้เก็บของตกหายได้ไม่ทำตามหน้าที่ที่กำหนดไว้ตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา 1323 ผู้นั้นไม่มีสิทธิรับรางวัลตามกฎหมาย เช่น เก็บได้แล้วไม่ส่งมอบของนั้นคืนเจ้าของ ไม่แจ้งเจ้าของ หรือส่งมอบแก่เจ้าพนักงานตำรวจ ย่อมไม่มีสิทธิได้รับรางวัล

อีกกรณีที่สำคัญคือ ถ้าไม่ใช่ของตกหายผู้เก็บได้ก็ย่อมไม่มีสิทธิได้รับรางวัลเช่นเดียวกันกล่าวคือเจ้าของ ไม่ได้ทำตก ไม่ได้ทำหาย แต่วางไว้แล้วยังไม่ได้มาเอาเพราะถูกกักตัวไว้เพื่อตรวจโรคก็ไม่สามารถรับรางวัลตามที่กฎหมายกำหนดได้ เว้นแต่จะให้รางวัลตามที่เจ้าของได้ให้มา⁵

1.2 สิทธิได้ทรัพย์สินหายนั้นเป็นกรรมสิทธิ์ของตนเอง ผู้ที่เก็บของตกหายได้ต้องทำตามหน้าที่ที่กำหนดไว้ตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา 1323 (เป็นเจ้าของในทรัพย์สินหาย) หากเจ้าของหรือผู้ที่มีสิทธิได้รับของนั้น ไม่เรียกเอาของนั้นภายใน 1 ปี นับแต่วันที่เก็บได้ ตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา 1325 วรรคแรก

1.3 ทรัพย์สินหายที่ไม่มีผู้เรียกเอาเป็นโบราณวัตถุกรรมสิทธิ์ตกได้แก่แผ่นดินเสมอ ตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา 1325 วรรคสอง แต่ผู้เก็บของตกหายได้มีสิทธิได้รับรางวัลแห่งค่าของของนั้น ร้อยละ 10 จากราคาของวัตถุโบราณนั้น (เช่น ของโบราณนั้นมีค่า 1,000,000 บาท ผู้เก็บได้จะได้รางวัล 100,000 บาท) โบราณวัตถุ⁶ หมายถึง ของที่เป็นของเก่าไม่ว่าจะเกิดตามธรรมชาติ หรือเกิดจากการสร้างสรรค์ของมนุษย์ ของนั้นมีประโยชน์ทางศิลปะ ประวัติศาสตร์ หรือโบราณคดี ดูพระราชบัญญัติโบราณสถาน โบราณวัตถุ ศิลปวัตถุ และพิพิธภัณฑสถานแห่งชาติ พ.ศ.2504

⁵ ประมวล สุวรรณศร, อธิบายประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ ว่าด้วยทรัพย์สิน, น.159.

⁶ บัญญัติ สุชีวะ, คำอธิบายกฎหมายลักษณะทรัพย์สิน, น.174-175, ประมวล สุวรรณศร, อธิบายประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ ว่าด้วยทรัพย์สิน, น.160.

1.4 ของตก หรือทิ้ง ทะเล ทางน้ำ หรือน้ำขังขึ้นฝั่ง ต้องบังคับตามกฎหมายและข้อบังคับว่าด้วยการนั้น ตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา 1326 เช่น พระราชบัญญัติเดินเรือในน่านน้ำสยาม พ.ศ.2456⁷ มาตรา 127-129 ถ้ายังมีกรณีที่ไม่สามารถบังคับได้ ให้นำเอาประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา 4 วรรคสอง คือ เอามาเทียบเคียงและบังคับ ส่วนใหญ่แล้วของที่ตกน้ำแล้วจะบังคับอย่างไรไม่มีกฎหมายบัญญัติไว้ชัดเจน แต่เนื่องจากของที่ตกน้ำแล้วเจ้าของจะคิดว่าไม่มีทางได้คืนมา หรือเรียกง่ายๆ ว่าเจ้าของมีเจตนาสละกรรมสิทธิ์แล้ว จึงได้เห็นกันเรื่อยๆ ว่าจะมีคนมาดำน้ำ หรือร่อนหาของมีค่าในน้ำ เพราะถือว่าของที่ตกน้ำนั้นไม่มีเจ้าของแล้วคนที่เก็บได้จึงได้เป็นเจ้าของกรรมสิทธิ์

1.5 ของมีค่าที่ซ่อนหรือฝังไว้ เป็นไปตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา 1328 โดยของมีค่านั้น ตามคำพิพากษาฎีกาที่ 110/130⁸ มีการแบ่งทรัพย์แผ่นดินออกเป็น 3 สถาน คือ 1. ของมีค่าราคาแพง 2. ของที่เป็นโบราณวัตถุหรือของประหลาด 3. ของไม่มีค่า และยังต้องไปดู พระราชบัญญัติโบราณสถาน พ.ศ.2504 มีข้อที่ต้องสังเกตว่าของมีค่านั้นจะต้องซ่อนหรือฝังไว้ ไม่เป็นที่เห็นได้โดยง่าย ถ้าเห็นได้โดยง่ายจะเป็นเรื่องของตกหายไป ซึ่งของมีค่าที่ซ่อนหรือฝังไว้มีผู้เก็บได้และไม่มีผู้ใดอ้างว่าเป็นเจ้าของได้ กรรมสิทธิ์แห่งของนั้นตกเป็นของแผ่นดิน ผู้ที่เก็บได้ต้องส่งมอบของนั้นแก่เจ้าพนักงานตำรวจ หรือพนักงานเจ้าหน้าที่อื่น เมื่อส่งมอบแล้ว มีสิทธิได้รับรางวัล 1 ใน 3 แห่งค่าของทรัพย์สินนั้น (เช่น ของนั้นมีค่า 900,000 บาท ผู้เก็บได้มีสิทธิรับรางวัล 300,000 บาท)

2. การเก็บของตกหายตาม ตามประมวลกฎหมายอาญา คือ ต้องรับโทษทางอาญา

2.1 ความผิดฐานลักทรัพย์ ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 334 บัญญัติว่า ผู้ใดเอาทรัพย์ของผู้อื่น หรือที่ผู้อื่นเป็นเจ้าของรวมอยู่ด้วยไปโดยทุจริต ผู้นั้นกระทำความผิดฐานลักทรัพย์ ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกิน 3 ปี และปรับไม่เกิน 6,000.-บาท

การเอาทรัพย์ของผู้อื่นไปนั้นรวมถึงทรัพย์ที่ผู้อื่นได้ครอบครองทรัพย์ไว้แทนเจ้าของตัวจริงก็ได้ ดังนั้น การเก็บทรัพย์สินหายได้แล้วเอาไปโดยต้องการเก็บไว้เป็นของตัวเอง ย่อมมีความผิดฐานลักทรัพย์และต้องรับโทษทางอาญาคือจำคุกตาม ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 334 ได้เพราะหากเจ้าของทรัพย์สินนั้นยังติดตามหาคืนของนั้นคืนได้อยู่ (เจ้าของทรัพย์อยู่ใกล้ทรัพย์ตกหายและกำลังติดตามหาของที่ตกหายนั้น⁹ เช่นเจ้าของกระเป๋าใส่เงินหนึ่งดูหนังแล้วทำกระเป๋าใส่เงินหล่นผู้เก็บได้นั่งอยู่ข้างๆ จึงเก็บเอาไว้เป็นของตัวเองโดยไม่บอกเจ้าของ¹⁰ โดยต้องดูสภาพทรัพย์ เหตุการณ์ เวลา และพฤติการณ์ของเจ้าของทรัพย์ประกอบด้วย) เช่น คำพิพากษาฎีกาที่ 1360/2503 ทรัพย์สินหายเป็นเรื่องที่ทรัพย์หลุดพ้นไปจากความยึดถือของเจ้าของหรือผู้ครอบครองโดยมิได้ตั้งใจ ไม่ใช่เรื่องสละการครอบครอง ผู้ใดเก็บเอาทรัพย์นั้นไป จะเป็นลักทรัพย์หรือยกยอกทรัพย์สินหาย ต้องพิจารณาตาม

⁷ เสนีย์ ปราโมช, อธิบายประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ กฎหมายลักษณะทรัพย์, น.249.

⁸ เรื่องเดียวกัน, น.253-254.

⁹ ทวีเกียรติ มีนะกนิษฐ, คำอธิบายกฎหมายอาญากาความผิดและโทษ, น.305.

¹⁰ ไกรฤกษ์ เกษมสันต์, คำอธิบายประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 288-366, น.219.

พฤติกรรมเป็นรายๆ ไป คือ ถ้าเก็บเอาไปโดยรู้หรือควรรู้ว่าทรัพย์สินนั้นเจ้าของกำลังติดตามหรือจะติดตามเพื่อเอาคืนเป็นหลักทรัพย์ ถ้าไม่รู้หรือไม่มีเหตุอันควรรู้เป็นยกยอกทรัพย์สินหาย เช่น รถทหารคว่ำทำให้ปืนทหารตกน้ำ 1 กระบอกทหารทำการมหา 2 ครั้งไม่พบ จึงไปแจ้งความที่อำเภอต่อมาค่าวันเดียวกันนั้นเอง จำเลยไปงมเอาปืนนั้นมาขายเสียแสดงว่าจำเลยรู้หรือควรรู้ว่ารถทหารคว่ำเป็นจมน้ำอยู่แล้วถือโอกาสตอนปลอดผู้คนไปงมเอาปืนที่อยู่ในระหว่างเจ้าของกำลังติดตามเพื่อเอาคืน จึงผิดฐานลักทรัพย์ ซึ่งกล่าวได้ว่าถ้ามาหาครั้งที่ 3 จะพบปืนได้¹¹ ถือได้ว่ามีเหตุขาดจากการยึดถือปืนเป็นเพียงชั่วคราว เท่านั้น

2.2 ความผิดฐานยกยอกทรัพย์สินหาย ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 352 บัญญัติว่า ผู้ใดครอบครองทรัพย์สินของผู้อื่น หรือที่ผู้อื่นเป็นเจ้าของรวมอยู่ด้วย เบียดบังเอาทรัพย์สินนั้นเป็นของตนหรือเป็นของผู้อื่นโดยทุจริต ผู้ที่กระทำความผิดฐานยกยอก ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกิน 3 ปี หรือปรับไม่เกิน 6,000.-บาท หรือทั้งจำทั้งปรับ

ถ้าทรัพย์สินนั้นได้ตกมาอยู่ในความครอบครองของผู้กระทำความผิด เพราะผู้อื่นส่งมอบให้โดยสำคัญผิดไปด้วยประการใด หรือเป็นทรัพย์สินหายซึ่งผู้กระทำความผิดเก็บได้ ผู้กระทำความผิดต้องระวางโทษจำคุก 1 ปี 6 เดือน หรือปรับไม่เกิน 3,000.-บาท หรือทั้งจำทั้งปรับ (ผู้ที่เก็บของตกหายได้ไม่ส่งคืนเจ้าของ)

โดยการเอาทรัพย์สินของผู้อื่นที่ตกหายไปโดยที่ผู้เก็บได้ไม่ยอมมอบคืนแก่เจ้าของ ผู้ที่เก็บได้มีความผิดฐานยกยอกทรัพย์สินหายและต้องรับโทษทางอาญา ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 352 วรรคสอง ซึ่งทรัพย์สินหาย¹² คือทรัพย์สินที่มีเจ้าของแต่เจ้าของไม่รู้ว่าทรัพย์สินนั้นตกหายไปไหนเพราะไม่ทราบสถานที่ที่ตกหายไป จึงถือได้ว่าการครอบครองหลุดออกจากตัวเจ้าของแล้วเมื่อของตกหาย ผู้ที่เก็บได้ถือว่าเป็นผู้ที่เข้าครอบครองทรัพย์สินที่ตกหายถ้าเบียดบังทรัพย์สินนั้นเป็นของตนเองหรือเป็นของผู้อื่นโดยทุจริต¹³ ต้องรู้ไว้ว่าทรัพย์สินหายไม่ใช่ทรัพย์สินไม่มีเจ้าของแต่เป็นทรัพย์สินที่เจ้าของกำลังติดตามหาอยู่¹⁴ เช่น คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 324/2491 ผู้โดยสารลิ้มผ้าขาวม้า 1 ผืนไว้ในรถสามล้อ คนขับรถไม่รู้ว่ามีใครมาลิ้มไว้เมื่อใดจึงเก็บเอาไว้เสีย เป็นความผิดฐานยกยอกทรัพย์สินหายเทียบกับ คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 1745/2514 ผู้เสียหายกับคณะกลองยาวไปวัดในพิธีอุปสมบท คณะกลองยาวเล่นกลองยาวบนศาลาอยู่กับผู้เสียหายและญาติ ต่อมาคณะกลองยาวก็ลงจากศาลาประโคมกลองยาวนำหน้าภาคโดยมีผู้เสียหายเดินตามไปผู้เสียหายไปได้ 2 เส้น รู้สึกตัวว่าสายสร้อยข้อมือทองคำหยาจึงกลับขึ้นไปหาบนศาลาปรากฏว่าส.อายุไม่เกิน 7 ปี เก็บสร้อยนั้นได้บนศาลาแล้วเอาไปให้จำเลยที่ 2 อายุ 13 ปี ซึ่งเป็นพี่สาวจำเลยที่ 2 เอาไปให้จำเลยที่ 1 ซึ่งเป็นมารดาที่ข้างศาลาในเวลากระชั้นชิดกันจำเลยที่ 1 เอาสร้อยห่อพกออกจากวัดไปทันทีเมื่อผู้เสียหายไปสอบถามจำเลยที่ 1 ว่าไม่รู้เห็นพฤติกรรมเช่นนี้ถือว่าสร้อยนั้นยังอยู่ในความยึดถือของผู้เสียหายไม่ใช่ทรัพย์สินตกหาย จำเลยที่ 1 น่าจะทราบว่าทรัพย์สินนั้นเป็นของพวกที่มาในคณะกลองยาวและเจ้าของจะติดตามเอาคืนจำเลยที่ 1 จึงมีความผิดฐานลักทรัพย์ส่วนส. และจำเลยที่ 2 ไม่มีเจตนาทุจริต จึงไม่มีความผิด

¹¹ เกียรติขจร วัจนะสวัสดิ์, กฎหมายอาญาภาคความผิด เล่ม 3, น.30-31.

¹² ทวีเกียรติ มีนะกนิษฐ, คำอธิบายกฎหมายอาญาภาคความผิดและลหุโทษ, น.365.

¹³ เกียรติขจร วัจนะสวัสดิ์, กฎหมายอาญาภาคความผิด เล่ม 3, น.173-178.

¹⁴ ไกรฤกษ์ เกษมสันต์, คำอธิบายประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 288-366, น.371.

2.3 การที่จะเป็นความผิดฐานลักทรัพย์ หรือยักยอกทรัพย์สินหายนั้น จะต้องมีการนำข้อเท็จจริงแต่ละกรณีที่เกิดขึ้นมาเพราะคำพิพากษาฎีกาแต่ละเรื่องยังต้องอาศัยข้อเท็จจริงเป็นรายกรณี เพราะความผิดฐานลักทรัพย์เป็นเรื่องที่เจ้าของกำลังติดตามหาแล้วผู้เก็บของหายได้รู้ว่ากำลังตามหาอยู่ แต่ยักยอกทรัพย์สินหายต้องเป็นเรื่องที่เจ้าของไม่รู้ว่าของหายที่ไหนและไม่ได้อะไรจะติดตามของหายได้ที่ได้

ข้อสังเกต

แม้ว่าจะมีกฎหมายแพ่งและพาณิชย์บัญญัติไว้เกี่ยวกับสิทธิของผู้เก็บของหายได้ก็ตาม แต่เมื่อมีข่าวการเก็บของหายได้แล้ว ยังมีกรณีที่เจ้าของทรัพย์สินที่หายให้รางวัลผู้ที่เก็บได้น้อยกว่าที่กฎหมายบัญญัติไว้ โดยไม่มีการจ่ายรางวัลตามกฎหมายกำหนดซึ่งสื่อมวลชนก็ไม่ได้นึกถึงเรื่องนี้ด้วย ส่วนนักกฎหมายก็มองว่าเป็นเรื่องที่ไม่มีความแปลกใหม่จนมิได้มุ่งเน้นให้ความรู้ที่เป็นเรื่องทั่วไปอย่างนี้ ต้องมีการส่งเสริมให้ความรู้ที่เป็นกฎหมายเบื้องต้นให้ประชาชนทั่วไปได้รู้ถึงสิทธิของตนที่ควรมีควรได้ตามกฎหมายด้วย ไม่มองข้ามสิ่งใดสิ่งหนึ่งที่เป็นว่าธรรมดาในสายตาเรา แต่ไม่ใช่เรื่องธรรมดาสำหรับคนอื่น ส่วนสำคัญคือบุคคลทั่วไปไม่ทราบว่ามีนอกเหนือจากศีลธรรมในการเก็บของหายได้ต้องส่งคืนเจ้าของแล้ว ยังต้องรับผิดชอบตามกฎหมาย คือ ประมวลกฎหมายอาญาด้วย เพื่อส่งเสริมทั้งความรู้และคุณธรรมสร้างจิตสำนึกดีๆ ให้สังคมอยู่ร่วมกันอย่างสงบสุขเพราะของใคร ใครก็รัก ดังนั้นควรให้ผู้อ่านตัดสินใจเอาเองว่าเมื่อพบทรัพย์สินหายควรเก็บไว้เป็นของตัวเอง หรือส่งคืนเจ้าของดีกว่า

บรรณานุกรม

- เกียรติขจร วัจนะสวัสดิ์. (2550). *กฎหมายอาญาภาคความผิด เล่ม ๓*. กรุงเทพฯ : จีระชัยการพิมพ์.
- ไกรฤกษ์ เกษมสันต์. (2550). *คำอธิบายประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๒๘๘-๓๖๖*. (พิมพ์ครั้งที่ 3). กรุงเทพฯ : สำนักอบรมศึกษากฎหมายแห่งเนติบัณฑิตยสภา.
- ทวีเกียรติ มีนะกนิษฐ. (2551). *คำอธิบายกฎหมายอาญาภาคความผิดและลหุโทษ*. (พิมพ์ครั้งที่ 4). กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์เด็อนตุลา.
- บัญญัติ สุชีวะ. (2550). *คำอธิบายกฎหมายลักษณะทรัพย์*. (พิมพ์ครั้งที่ 10). กรุงเทพฯ : พลสยาม พรินตติ้ง (ประเทศไทย).
- ประมุข สุวรรณนคร. (2545). *อธิบายประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ ว่าด้วยทรัพย์*. กรุงเทพฯ : นิติบรรณการ.
- เสนีย์ ปราโมช. (2551). *อธิบายประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ กฎหมายลักษณะทรัพย์*. กรุงเทพฯ : พลสยาม พรินตติ้ง (ประเทศไทย).